

[Kim Behnke]

kel under overskriften »Ejendomsværdierne bliver forhøjet«. Artiklen indledes med følgende ord:

»Næsten samtlige landets boligejere kan vente en forhøjelse af ejendomsværdien og dermed et varsel om øgede skatter, når resultatet af den 19. alm. ejendomsvurdering foreligger til sommer.«

Oplysningerne i artiklen bygger på et skøn fra Told- og Skattestyrelsen, altså regeringens egne embedsmænd. Det fremgår senere i artiklen:

»Resultatet af den 19. alm. vurdering vil blive sendt ud til husejere i løbet af juli-august. Forhøjelsen af ejendomsværdierne vil udmønte sig i både højere ejendomsskatter og højere personskatter, idet den skattetekniske »lejeværdi af egen bolig« beregnes med udgangspunkt i ejendomsværdien. En stigning i ejendomsværdien på f.eks. 75.000 kr. vil udløse en ekstra skat på omkring 1.000 kr.«

Det var, hvad Jyllands-Posten kunne meddele den danske befolkning, herunder regeringen, den 13. marts 1992. Det var oplysninger, Jyllands-Posten havde fået fra landets told- og skattestyrelse, altså oplysninger, som regeringen også havde adgang til.

Ser man så på f.eks. Finansministeriets Budgetoversigt nr. 3 fra 1992, fremgår det på side 38, at grundværdierne ved den 19. alm. vurdering er steget med ca. 40 pct. i København og Frederiksberg osv. osv., og så står der:

»Ved aftalen var forudsat en stigning på 4,1 pct.«

Vi har tidligere i dag hørt statsministeren fortælle, at det skøn, man havde foretaget i juni måned, hvor aftalen blev indgået, lå under de 10 pct., som nu var blevet det forventede. Men da man foretog det skøn på de 4,1 pct. i juni måned, hvor man indgik aftalen med kommunerne, gjorde man det ganske enkelt mod bedre vidende. Det er nemlig sådan, fremgår det af den samme artikel fra den 13. marts 1992:

»... Told- og Skattestyrelsen vil vurdere, at der kommer generelle stigninger på 15 pct. i forhold til årsvurderingen 1991.«

Altså var Told- og Skattestyrelsen på det tidspunkt af den opfattelse, at der gennemsnitligt ville være tale om 15 pct.-stigninger. Alligevel indgår regeringen med bind for øjnene og med propper i ørerne i juni måned en afta-

le, hvor skønnet er på 4,1 pct. Jamen så er der da ikke noget at sige til, at det skulle gå gruelig galt, når man i regeringen end ikke gør sig den ulejlighed at bruge de vurderinger, Told- og Skattestyrelsen ligger inde med flere måneder før.

Derfor har Fremskridtspartiets samlede indsats sommeren igennem været byggende på, at regeringen har haft ond vilje i denne sag. Man har ikke villet reagere. Man har bevidst forsøgt at undgå at komme i konkrete forhandlinger om denne sag ved at henvise til, at man ikke kendte noget til tingene før først på efteråret og, som hr. Mejdahl har berettet tidligere, så sent som den 15. oktober. Men det passer simpelt hen ikke, som det fremgår af bemeldte artikel i Jyllands-Posten i marts måned.

Grunden til – efter vores beskedne, men alligevel ærlige vurdering – at regeringen passivt har set til, mens dette er sket, er, at man har haft en strid strøm af borgmestre og amtsborgmestre, som har pebet og hylet over, at man manglede penge i de kommunale kasser. Og hvad var vel nemmere end at lade de kommunale kasser tilflyde nye midler ved at lade vurderingerne – og dermed betalingerne til kommunerne i form af ejendomsskatter – stige?

Vi kan selvfølgelig ikke bevise, at der foreligger en sådan aftale, men jo mere man vurderer og kigger i bakspejlet, jo tydeligere er det, at regeringen har haft ond vilje og ikke ønsket at gribe ind i tide. Som hr. Poul Nødgaard tidligere har redegjort for, kunne Folketinget have været samlet, såfremt man aktivt ønskede at gøre noget ved denne ganske, ganske katastrofale situation.

For hvad er det også, samme artikel i Jyllands-Posten kan fortælle den 13. marts 1992? Der er underoverskriften nu: »Flere insolvente husejere«. Samme artikel kan gøre opmærksom på, at et notat fra Økonomiministeriet godtgør, at mange hundrede tusinde af landets boligejere simpelt hen allerede i dag er insolvente, og at bare den mindste stigning i betalingerne fra disse boligejere vil bringe dem til tvangsauktion. Økonomiministeriets notat, som bygger på forskellige oplysninger, man har samlet sammen, viser, at det især rammer de unge familier, som er relativt nye på boligmarkedet. Også de oplysninger har man altså ligget inde med, i det her tilfælde i Økonomiministeriet, siden marts måned 1992 – endnu et